

Pomoc v Libanonu

Milí přátelé

Lenčina neteř a členka ADH Tereza chtěla už dlouho zkusit pomáhat v nějaké potřebné zemi. Původně plánovaná cesta do Konga bohužel nevyšla kvůli Wolfgangově operaci kýly, hledali jsme proto jiné místo, kde by mohla být užitečná.

Máme v Kongu poměrně dost dobrých libanonských přátel a když jsme se dozvěděli více o současné tíživé situaci v Libanonu, kontaktovali jsme Andrého a Crystal, o nichž jsme věděli, že tam již 25 let pomáhají s mnoha humanitárními projekty. Lenka jela společně s Terezou a spolu se pak pustily do dobrovolnické práce.

Tereza and Lenka s našimi skvělými hostiteli a dlouholetými humanitárními pracovníky Crystal a Andréem

Po výbuchu v bejrútském přístavu v roce 2020 je stále ještě mnoho výloh obchodů vymlácených

Tři čtvrtiny z více než 6 milionů obyvatel nyní žijí v chudobě a inflace prudce roste.

Po příjezdu do Libanonu nás dojalo, jak laskaví dokáží být místní lidé i v neustále se zhoršujících životních podmínkách. Chvíli nám trvalo, než jsme si zvykly na zemi, která na nás působila poněkud

Pro lepší představu o situaci uvádíme několik faktů: *Libanon, kterému se dříve říkalo Švýcarsko Blízkého východu, je dnes po nespočetných válkách, táhnoucích se od roku 1975, vyčerpaná země přežívající v chaosu. Koncem roku 2019 libanonské banky zavedly kapitálové kontroly a omezily výběry hotovosti z účtů, aby kvůli nedostatku měny nebankrotovaly. V zemi po desetiletí bují korupce a likviduje ji špatné hospodaření politické a finanční elity. Vměšování ze stran jiných států brzdí sestavení vlády.*

Památník vyjadřující pocity libanonského lidu

Výtvarný projekt s libanonskými a palestinskými dětmi v uprchlickém táboře

Scénka O Slunci a Větru v podání Lenky, Crystal a Terezy

chaoticky - tolik odlišných kultur, náboženství, různorodé typy budov - od vilek a honosných nákupních center až po zničené a velice zchátralé domy.

Náš první program byl určen pro znevýhodněné děti – šlo o děti libanonské a děti uprchlíků z Palestiny. Sehrály jsme spolu s Crystal scénku z Ezopovy bajky o větru a slunci, kteří se dohadovali, kdo je silnější a kdo rychleji donutí starce, aby si svlékl kabát. Z příběhu vyplývalo, že násilí a síla, tedy vítr, nedosahuje tak dobrých výsledků jako slunce se svým teplem a láskou.

Slum "Hay El Gharbeh" bez tekoucí vody a kanalizace... Pneumatiky drží střechu, aby neodletěla

Začínala z ničeho a během času si odsud sama adoptovala dvouleté opuštěné dítě.

V době našeho pobytu měly děti prázdniny kvůli jednomu z nesčetných náboženských svátků (všichni obyvatelé slaví svátky všech náboženství), a tak jsme jim dovezly tašky se zásobami jídla, které by jejich rodinám měly vystačit alespoň na dva měsíce.

Při jiné příležitosti přivezli naši hostitelé André a Crystal materiál pro krejčovské centrum pro matky z těchto slumů. Šijí krásné věci, jako jsou kabelky, toaletní tašky, klíčenky, a dokonce i bundy.

Tahaddi úzce spolupracuje s centrem

Děti to pochopily hned! Měly jsme tlumočnicki do arabštiny, ale většina dětí mluvila anglicky natolik, abychom s nimi mohly komunikovat a pomoci jim s výtvarným projektem, který jsme pro ně připravily a který si poté mohly odnést domů na hraní.

Další návštěva nás zavedla do školy zvané "Tahaddi" ve slumu "Hay El Gharbeh", kterou vede Švýcarka Catherine.

Catherine - ředitelka školy "Tahaddi" ve slumu

Matky v krejčovském centru v Tahaddi

Tašky se zásobami jídla alespoň na 2 měsíce

“Bedayati”, které se nachází ve stejném slumu. Celá tato oblast je extrémně zanedbaná, neteče zde voda ani nemají žádnou kanalizaci, což má za následek nezapomenutelný zápach. V centru Bedayati pracovníci vzdělávají mladé lidi z tohoto slumu, mj. je také učí, jak organizovat vzdělávací programy pro děti, které nenavštěvují školu Tahaddi.

Uspořádaly jsme další program pro asi 20 obzvláště potřebných dětí ze slumu. Naším výtvarným projektem bylo vybarvování a skládání papíru do prstové hry „Nebe-pekle-ráj”. Brzy jsme zjistily, že některé z těchto dětí nikdy předtím nic podobného nedělaly a potřebovaly od nás větší pomoc než v utečeneckém táboře. Děti si to i přesto užívaly, zvláště když si pak mohly hru s námi a mezi sebou hrát.

I když byl prostor malý, zahrály jsme si i několik akčních her, při kterých se běhalo. Nakonec jsme každému z dětí daly balíček popcornu, malou sadu pastelky a

Děti z centra “Bedayati” ve slumu si s námi užívaly hry

Rozloučení po našem výtvarném programu a hrách – popcorn a dárek sešítku s pastelkami, které si děti vděčně odnášely domů

sešitek, do kterého si mohou kreslit i doma, jelikož bylo jasné, že nic takového nevlastní.

S Terezou nás velmi dojala vděčnost dětí, které byly šťastné, že si na ně někdo udělal čas. Při odchodu nám Rhea - vedoucí tohoto centra - řekla, že to byl nejlepší program, jaký tam kdy měli! Na závěr nás požádala,

Výuka mladých lidí z centra Bedayati, jak vést vzdělávací programy s dětmi

po kterém strávila pět let ve vězení a neodmyslitelně o své osobní proměně. Vyprávěla nám i o tom, jak jí během této doby Bůh často pomáhal přežít, například jak ji vedl, aby jela po jiné silnici, než měla v úmyslu. Později na vlastní oči viděla, že v místě původně zamýšlené trasy vybuchla bomba.

Další fascinující skutečností pro nás bylo, jak v zemi v míru žijí různá náboženství. Najdete zde mnoho kostelů a

Mnoho mešit a kostelů, některé dokonce hned vedle sebe jako zde v centru Bejrútu

aby Bůh tyto úžasné lidi ochraňoval a postaral se o ně i o jejich zemi.

Lenka, Tereza, Wolfgang a tým

abychom si s udělaly čas i na mladé lidi, které zde vyučují, a pomohly jim sepsat si poznámky o tom, co jsme s dětmi dělaly, aby měli inspiraci do budoucna.

Kromě Catherine a Rhey jsme se setkaly s další fajn kamarádkou našich hostitelů, Joelle. Napsala knihu o svém životě během patnáctileté občanské války (1975-1990), popisuje v ní svůj únos, vypráví o strašlivých zverstvech, následně o své drogové závislosti a zatčení,

Se spisovatelkou Joelle

mešit, některé dokonce přímo vedle sebe. Ukázalo nám to, že ve skutečnosti za všemi boji stojí chamtivost a boj o moc, které pro své cíle využívají i odlišná náboženství.

Ačkoli nemůžeme srovnávat chudobu lidí v Libanonu se zemí, jako je Kongo, nicméně životní boje, kterými si zde prošli, jsou velmi hmatatelné a bolestné, oni také si zaslouží šanci na lepší život. Modlíme se,

Bible v arabštině - v jazyce, kterým zde mluví muslimové i křesťané